

Slachtoffer en Een Leugen zich waardig bij het genoemde drietal aansluiten is lofs genoeg. Mevrouw Boudiers „uitbeelding” geschiedt geheel van binnen uit. Aan plastiek, beschrijving van uiterlijk, doet zij bijna niet. Toch geeft soms de aanduiding van een enkel gebaar, een enkele beweging ons ook in dat opzicht volkomen voldoende. Ik denk b.v. aan dat zinnetje in *Eerste Avontuur*: „Nu, haar oogen neer, haar mond makkend scheef getrokken, bleek en stil, vond hij er niets aardigs meer aan, vond hij haar vooral zoo'n kind, zoo niets geen meisje om mee voor den dag te komen”. Een typisch zinnetje! Litterair, logisch, misschien zelfs grammaticaal, niét te verdedigen. Maar van puntige psychologie prachtig. Men ziet het meisje met dien scheefgetrokken mond, en den onhandigen, verlegen zichzelf bepratenden jongen er naast.

Ik zou wel eens willen weten, hoe een volbloed Nieuwe-Gidser, in den jare 1885 of '86, over dit werk zou hebben geoordeeld. Niet heel gunstig, vermoed ik. Zou hij het niet verworpen hebben, om de taal? Nu nog neemt b.v. „De Beweging” van mevrouw Boudiers en anderer soortgelijke praestaties eenvoudig geen notitie. Heel consequent; maar ik voor mij, ik geef tien drama's van Frederik van Eeden — drama's à la De heks van Haarlem — en nog een stuk of wat symbolische romans van Nine van der Schaaf op den koop toe, voor één zoo'n bundel als deze „Ongeweten Dingen”. Daarentegen — om het iets meer benaderend uit te drukken — het zeer litteraire *Proza* en de *Feesten* van Jac. van Looy vind ik nog ontzaglijk veel mooier. Wat ik dáár al niet voor cadeau zou willen geven, zal ik maar niet beginnen op te noemen! H. R.

G. F. HASPELS, *Wisselend Uitzicht*, Amsterdam, P. N. van Kampen & Zoon, zonder jaartal.

De heer Haspels heeft het ditmaal met mij niet getroffen. Gelezen terstond na Ina Boudier-Bakker kwam zijn werk het danig

af te leggen. Misschien wel vooral door de deftige onnoozelheid waarmee deze nieuwe bundel ingezet werd. De „Medeplichtige”, het voorst-geplaatste verhaal in „Wisselend Uitzicht” heeft mij verwonderd, en dat niet op de wenschelijke wijze. Hoe is het mogelijk, dacht ik, ons deze lievigheid voor te zetten bij wijze van „entrée”? Is de schrijver soms van meening dat ook een litterair diner met soep hoort te beginnen? Nu dan heb ik liever iets kruidigers dan deze potage à la crème.

Werkelijk, deze „Medeplichtige” is een verhaal voor kinderen. Een uit de gevangenis gevluchte strooper, voortgeholpen door een braven dominee en zijn misschien nog edeler en dapperder eega — het is wel iets om jonge hoofden te laten ontgloeien. Maar oudere hoofden, althans de denkende, blijven gewoonlijk vrij koel bij zulke „gemengde berichten”. Ook behoeft men, naar ik meen, nog geen Nurks te zijn om luttel behagen te scheppen in zekere al te goeddelijke grappigheid, die wel uiterst onschuldig is, maar daarom vooral niet pittiger — die b.v. ontstaat of versterkt wordt door fonetisch gespeld boerendialect of door de zorgvuldig meegedeelde, liefdevolle plagerijtjes, waarmee brave echtparen de huiselijke aardigheid erin te houden plegen. Het is alles een beetje weeïg en ook een beetje kwasi. Het doet het misschien wel op een Nutslezing, mits dan met charmeerend-vroolijk stemgeluid voorgedragen, maar zoo gedrukt, met groote letters, in een boek dat diepzinniglijk *Wisselend Uitzicht* heet....

Een Mensch is wat meer de moeite waard en in *Vriendschap* is wel iets fijns. Daarna vallen de *Zaterdagavond-herinneringen* en *De Gouverneur-Generaalsche weer af*. Dit laatste is al bijzonder „fade”, onbeduidend, flauw.

Ik sprak daar losweg van „kwasi”, maar als ik mij nu afvraag, wát dit werk dan eigenlijk kwasi zijn moet, dan komt het eerst het